

Elke week: een scène uit het leven van een lezeres die vertelt over haar verborgen gebrek. Want dat je aan de buitenkant niets ziet, wil niet zeggen dat er niets is. Deze keer Angelina (25), die een partydrug-junkie is.

T

“Terwijl ik sta te dansen, is het alsof er een ei in mijn maag openbreekt. Warme lava stroomt eruit. Het vult mijn buik en vervolgens golft het door mijn armen en benen. Mijn kaken verstijven, trillen een beetje, maar dan ontstaat er een brede glimlach die ik niet meer weg krijg. De housemuziek dreunt door mijn hoofd. Sneller dans ik, wilder. Dan komt er naast me een kubus vrij. In één sprong sta ik erop. Ik kijk naar de dansende menigte voor me, ik strek mijn armen boven mijn hoofd en juich zo hard als ik kan.

Toen ik vanmiddag tegen tweeën mijn bed uitkwam, was ik er minder goed aan toe. Wat een koppijn, wat was ik brak en katerig. Koffie en ibuprofen hielpen iets, maar toch kwam het nieuws over de drie overleden mensen op het Amsterdam Dance Event weer even keihard binnen. Vervuilde XTC. Ik wist: dat had ik kunnen zijn.

Ieder weekend staat voor mij in het teken van drugs. Pillen, GHB, speed, soms wat coke. Een weekend dat vaak op donderdag begint. Vanaf maandag dan weer een paar dagen bijtanken, een normaal leven leiden. En daarna begint het feest weer. Al tijdens mijn studie gebruikte ik, maar toen nog redelijk beperkt. Sinds ik met Chris ben – mijn grote liefde, barkeeper en party animal – is het mis. ‘Doe een tijdje rustig aan,’ zei hij, toen ik afstudeerde en hem net kende. ‘Je hebt zo hard gewerkt!’ Dat vond ik ook. Dus in plaats van te solliciteren, bleef ik hangen in mijn lullige bijbaantje, sliep uit met Chris

‘HET NIEUWS KWAM HARD BINNEN. VERVUILDE XTC. DAT HAD IK KUNNEN ZIJN’

en vierde het leven. Het nachtleven. ‘Tja, het is crisis,’ loog en lieg ik tegen familie en vrienden. ‘Een baan vinden valt niet mee.’ Nee, zéker niet als je nooit een sollicitatiebrief verstuurt. Elke maandag neem ik me voor er echt voor te gaan zitten, elke maandag blijft het erbij. En verheug ik me alweer op het weekend, op de roes die op me wacht, de roes waarin het zo verrukkelijk dansen, praten, lachen en vrijen is. Hoe klote ik me na afloop ook voel, ik kan er niet meer zonder. Maar verslaafd ben ik niet, ben je gek. Ik gebruik doordeweeks toch niets? Hooguit wat GHB. Ik kan zo stoppen, echt. Maar nog even niet, het is té lekker.

Ook nu voel ik me bijna uit elkaar barsten van geluk. Ik zwaai naar mijn vrienden op de dansvloer. Serieuze gesprekken, zoals met mijn vroegere studievriendinnen, voer ik niet met hen. Maar dat geeft niet, we houden toch wel van elkaar. Kijk, dat blonde meisje, hoe heet ze ook alweer –

‘IK GEBRUIK DOORDEWEEKS NIETS. HOOGUIT WAT GHB. IK KAN ZO STOPPEN. ECHT’

Elvira, Erica? – stuurt me luchtkusjes. Ik voel de liefde stromen en blaas zoenen terug. En daar komt Chris, Chris met de mooiste lach van de wereld. Hij klimt naast me op de kubus. ‘Hier,’ zegt hij, terwijl hij mijn hand pakt. ‘Wil je er nog een?’ Ik voel een pilletje. Verbaasd kijk ik hem aan. ‘Ze waren toch op?’ ‘Een maat van me had nog.’ ‘Zijn ze veilig?’ maar Chris kust mijn vraag weg. ‘Neem nou maar,’ zegt hij en biedt me zijn glas aan. Ik aarzel. Heel even. Dan spoel ik de pil met een grote slok bier weg en drijf weg op de muziek.”